

První díl

1. Čeho po svém skončení má se člověk báti?
Co po světa zkažení má zlého nastati?
Ach, hrozná věčnost nastane, to rozvažuj, ó křesťane!
2. Hrozná věčnost nastane, jak vyjdeme z světa, koho v hříších zastane, jižť jest po něm veta.
Podle svého zasloužení půjde k věčnému trápení.
3. A což jest věc strážlivá, rychle se k nám blíží, není věčnost lenivá, jižť již se přiblíží.
Vždy buď hotov, ó člověče, komu o spasení péče.
4. Kdo s pokáním odkládá a dobrý čas trátí, když se nejméně nadá, smrt jeho zachvátí.
Tuť mu zlá věčnost nastane, kyž na to pomniš, křesťane!
5. Nezdrahej se slyšeti, coť díím o věčnosti, chciť pravdu pověditi k strachu, užaslosti: věčnost počna, vždycky trvá, nikdá ji nic nepřetrvá.
6. Jako v kole žádného konce nevidíme, tak času posledního v věčnosti nevíme.
Nikdy věčnost neskonáva, vždy v své celosti zustáva.
7. Mysli vrch písku státi z země až do nebe, jak dlouho by měl bráti z toho (ptám se tebe), kdo by, začnouce nyníčko, každých sto let vzal zrnýčko.
8. Ach, bylť by aspoň někdy konec toho brání, ale věčností nikdy nebude skonání.
Když by nic z vrchu nebylo, z věčnosti nic neubylo.
9. By kdo v pekle plačící slzičku jedinou vylil, v letech tisici zase vylil jinou, ach, jak by dlouho ten plakal, než by jich s žejdlík vyplakal.
10. Nicméně by ty slzy Bůh svou moci choval, co ten bidník vyslzi, tolik by dochoval, že by celý svět ztopily, všecky hory přestoupily,
11. však po tom všem slzení peklo se nezhasi, věčnosti konce není.
Všecky její časy v své celosti zustávají.
Kyž to lidé rozjímají!
12. Čti let na sta, tisíce, nic není k věčnosti, přidej million více, ještě není dosti, rovnáš-li ten čas s věčností, činíš skutek nemoudrostí.
13. Sečti mořské krůpěje i byliny zemské i prach, jimž vítr věje, i hvězdy nebeské, množ to podle své libosti, nepřijdeš na čas věčností.

Druhý díl

1. Dokud Bůh Bohem bude, ani v nebi radost, ani v pekle nebude konec míti žalost.
Ó žádoucí rájska radost, ó hrozná pekelná žalost!
2. Kain již v pekle hořel pět tisíc let i víc, avšak ještě neshořel, neubylo mu nic, nic neubylo z trápení, má hořeti bez skončení.
3. Pověz nám, ó boháči v pekle pochovaný, co tě tak nutí k pláči a k tomu zoufání?
Dí: »Ach, ach, věčné trestání, bez naděje smilování!«
4. Též Lazara se ptejme o dobré věčnosti, původ vědětí chtějme jeho veselosti.
Dí: »V Bohu jest mé kochání a vždy bude bez skonání.«
5. Tak, hle, věčnost spaseným jest dobrá, radostná, naproti zatraceným jest zlá a žalostná.
Dobrá buď nám k potěšení, zlá k prospěšnému zděšení.
6. Ach, nemá-liž dobrého člověka těšiti, an ví, že od milého Boha má mzdu vzíti.
Mzdu rájskou, mzdu bez skonání za každé dobré konání.
7. Ach, nemá-liž hříšného člověka děsiti, an ví, že od přísného soudce má mzdu vzíti.
Mzdu věčného zatracení za každé těžké hřešení.
8. Ó bychom na dni věčné často vzpomínali, trápení nekonečné pilně rozjímali, jináč bychom živi byli, nikdy bychom nezhřešili!
9. Bychom věčné radosti horlivě žádali, jináč bychom žádosti těla odpírali!
Kdo ví, co znamená věčnost, hříchů se štíti, hledá ctnost.
10. Jsouc nyní na rozcestí, co mám vyvolíti?
Ctnostný-li život vesti, či po hříchu jíti?
Bodlavá jest cesta ctnosti, rozkošná jest nepravosti.
11. Nechci hříchu.
Lahodí jedno okamžení, tím na duši uvodí věčné zarmoucení.
Nechci já pro okamžení ztratiti věčné spasení.
12. Po ouzské cestě ctností chci za Kristem jíti, budu po té ouzкости věčný život míti.
Blaze, kdo krátkou bolesti získal sobě věčné štěstí.

Če - ho po svém skon - če - ní má se člo - věk bá - ti?

Co po svě - ta zka že - ní má zlé - ho na - stati - ti?

Ach, hroz - ná věč - nost na - sta - ne, to roz - va - žůj, ó křes - ťa - ne!

věč - nost na - sta - ne, to roz - va - žůj, ó křes - ťa - ne.

věč - nost na - sta - ne,